

GALAMB JÁNOS:

Lira

(Sokat szenvedett édesanyám emlékének)

Ablakomon csipkefüggöny,
habos fehér álm.
Szakadt gyöngyét
vágyaimmal telefűzöm
sötét éjszakákon.

Beléfűzök verset, prózát,
fényt, csókot, szerelmet ...
Foszladozott
közepébe feslett rózsát:
daloló szívemet.

Könnyeimmel reá festem
édesanyám arcát, —
koporsóját
hulló rögök őszi estén
álomba ringatták ...

En-véremből gyujtok mécset
kékes ereimben;
rágondolok,
emlékezem: amíg élek
el sosem felejttem.

S hogy az őszben tavasz nyíljon:
rímvirággal hintem, —
föld gyomrában
mosolyogjon szendén, titkon,
csendesén e kincsen.